

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovcích

PAVEL JANÁK EXTRAVAGANCE ČESKÉ ARCHITECTURY

KOMPOVANÝ VEČER SE ZDĚŇKEM LUKEŠEM

14. 6. V 19.30 VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA

Architekt, urbanista, autor rekonstrukcí památek, designér, pedagog a teoretik **Pavel Janák** (1882-1956) byl nejen vynálezcem architektonického kubismu, ale také architektem Pražského hradu po Plečnikovi. Jeho život a dílo přiblíží arch. **Zdeněk Lukeš**, historik architektury. Komponovaný večer doprovodí duchovní úvahou **David Frýdl** – farář v Husově sboru ve Vršovcích a ředitel Vršovického divadla MANA.

Ukázky z hudební férie Divadlo Gočár představí a na klavír večer doprovází **Miloš Orson Štědroň**.

Zpěv: **Jiří N. Jelínek** (jako Pavel Janák)

Hudba: M. O. Štědroň

MÁM OPĚT TO SVĚ...

Je neuvěřitelné, jak jsou cesty života klikaté a nikdy by mě nenapadlo, kam až mě dovedou. Zahledím-li se do minulých desíletí svého života a okolností, které je ovlivnily, mnohdy se nestačím divit, co vše může změnit běh dnů příštích. Dnes zdánlivé maličkosti, avšak v oné přítomné době důležitá rozhodnutí, která mě, chtíc nechtíc, posunula někam dál. Už jako malá holka jsem měla díky rodičům a životu na vesnici ráda přírodu a vše, co s ní souviselo. Otec mě odmala brával na procházky do divokých koutů Kamenného vrchu, kde v zurčícím potůčku, jako dnes, vidím mloky, žáby a kde co živého. Dávno tomu, už několik desítek let tu stojí sídliště plné paneláků. I mé děti nevěřily mým vzpomínkám, protože tam, kde byla v šedesátých letech panenské příroda s pověstnou skálou, oni již v letech osmdesátých navštěvovaly školu, která byla vystavěna na jejím kraji.

Roky mého dětství, stráveného z části ve městě, ale hlavně na vesnici nedaleko, velmi ovlivnily můj postoj a vztah ke všemu, co nás obklopuje. Protože jsem bez sourozenců, měla jsem spoustu času věnovat se tomu, co mě v danou chvíli zrovna bavilo. Mnoho různých sbírek, od krabiček zápalek, pohledů a dalších věcí, ale co mě opravdu bavilo, bylo shromažďovat různé kamení, nerosty a horniny z výletů, pečlivě lisovat a lepit od jara vše,

co vyrostlo a vykvetlo do herbářů, které měly úspěch a sklízely obdiv ve škole, ale i v rodině a u kamarádů. To, co jsem z nerostů nasbírala za celé své dětství, je jen nepatrným zlomkem toho, co dnes vidíme a koupíme v každém nákupním centru. Ale srovnávám dva rozdílné světy, ten komerční, ve kterém dnes získáme různé horniny a polodrahokamy z nejbzdálenějších koutů světa za pár desítek korun, a ten, kdy jsem zubním kartáčkem několik dnů drhla kus uhlí s pyritem, až zbyl jen zlatavě lesklý kov. Úžasné, jak vlastním přičiněním získávají věci jiný rozměr a jinou hodnotu. Tyto záliby jsem v duchu nikdy nepustila a v podstatě mě provázejí dodnes, jen je později vystřídala péče o děti, které jsem se snažila vést v podobných stopách, kterými jsem prošla i já. Vždycky však zbylo pár chvil na mou největší zálibu - květiny, škoda, že jen vyzdobení okenních parapetů. Mnoho let jsem s velkým úspěchem a ohlasem sousedů pěstovala begonie, pro znalé dlouholeté hlíznaté balkonovky. V devadesátých letech jsem se přestěhovala a k rodinnému domku přibyla i dvouarová minizahrádka. Trvalo mnoho let, než jsem definitivně vychytala styl a výběr rostlin na těch pár metrech okolo domku. Byla to pro mě oáza klidu a pohody i v těžkých chvílích, když není nikdo, kdo by vyslechl, co člověka tíží. Řekněte sami, koho zatěžovat starostmi...

Stává se, a ne zřídka kdy, že se život neubírá směrem, který člověku vyhovuje. A když není na blízku nikdo, kdo by poradil, udělá snad každý v dobré víře různá rozhodnutí, které považuje za rozumná a správná. Nevěděla jsem, co bude následovat, musela jsem se vzdát všeho, co jsem měla ráda a udělat ten

pokračování na str. 6

CÍRKEV JAKO DUCHOVNÍ DŮM

Farského sbírka kázání Postila obsahuje také výklad oddílu z Janova evangelia, ve kterém Ježíš říká: „V domě mého Otce je mnoho příbytků.“ Farský k tomu poznamenává: „Ježíš přirovnává Boží říši k obytnému domu a pro každého je tam místo“ (s. 239). Množství příbytků v jednom domě rozumí Farský tak, že jde o různost náboženského přesvědčení. „Budiž každému přán jeho příbytek, jeho náboženské přesvědčení, ve kterém jeho duše dovede spočinout“ (CČS. Stručné informace o náboženských názorech, úkolech a organizaci církve československé. Praha 1929, s. 8). Boží království je v Písmu přibližováno více obrazy. Zde je užít obraz domu. Boží království je jako dům. A to nejen ve smyslu velikosti a rozlehlosti nebo architektonické dokonalosti, ale především jako domov. Místo, kde lze zakoušet bezpečí, kde je zázemí, kde je každému dobře, kde si nejsou navzájem lidé odcizeni; je to místo, které prostupuje Otcova láska. „Náš domov je v odvěkém Bohu, v jeho věčné náruči“ (Dt 33,27). Ježíš tedy nechápe podle Janova evangelia svou smrt jako odchod do nicoty, ale jako návrat k Otci, do jeho blízkosti, do jeho světla, do jeho lásky.

Tomáš Butta

NEDĚLE V ČERVNU

II. neděle po svatém Duchu

5. června 2016

Hospodine, obrať ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak ponížej. Pohleď na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy. (Žalm 25,16.18)

První čtení: 1. Královská 8,22–23.27–30.41–43

Druhé čtení: Galatským 1,1–12

Evangelium: Lukáš 7,1–10

III. neděle po svatém Duchu

12. června 2016

Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. (Žalm 30,2)

První čtení: 1. Královská 17,17–24

Druhé čtení: Galatským 1,11–24

Evangelium: Lukáš 7,11–17

Památka patriarchy Karla Farského

neděle 12. června 2016

Povstaň, Hospodine, k místu svého odpočinku, ty sám i schrána tvé moci! Tvoji kněží ať obléknou spravedlnost, tvoji věrní ať plesají. (Žalm 132,8–9)

První čtení: Sírachovec 44,10–15

Druhé čtení: Titovi 1,7–9

Evangelium: Matouš 25,14–29

IV. neděle po svatém Duchu

19. června 2016

Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj. (Žalm 32,5)

První čtení: 2. Samuelova 12,1–10.13

Druhé čtení: Galatským 2,15–21

Evangelium: Lukáš 7,36–50

V. neděle po svatém Duchu

26. června 2016

Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit. Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce. (Žalm 90,13.12)

První čtení: Izajáš 65,1–9

Druhé čtení: Galatským 3,23–29

Evangelium: Lukáš 8,26–39

Sk 2, 1-11

Ř 8, 14-17

ev. Jn 14, 8-17

SVATODUŠNÍ KÁZÁNÍ

Ve výroční den narození panovníka z Boží milosti Karla IV., seděl jsem na náměstí, nesoucí jeho jméno, a přemýšlel, jak se za těch sedm set let svět proměnil k nepoznání. Nebylo to náměstí novoměstské v Praze, ale ve středočeském Kolíně, kam jsem byl vyslán coby doprovod jednoho ze svých potomků na házenkářský zápas. Seděl jsem na kolínském Karlově náměstí, byl 14. květen 2016, předvečer svátku svatého Ducha, sedmisté narozeniny Karla IV., 638., které se slaví bez něho. Pozoroval jsem čilý ruch sobotního dopoledne na Karlově náměstí. Trhovci zvolna balili své stánky se zeleninou, opodál vyhrávala kapela, a já psal toto kázání. Co by asi Karel, kdyby mu bylo dáno vstoupit do naší současnosti, poznal ze světa, do kterého se před sedmi staletími narodil? Určitě by nepoznával státní útvar, který na jeho království navazuje. Země Koruny české, kterou nechal v roce 1346 na svoji hlavu vyrobít, jsou dnes v jiném složení, jiných hranicích, rozměrech, dokonce i v jiných státních útvarech a v docela jiném politickém uspořádání. Karlovo království neexistuje, stejně jako jeho císařství: Svatá říše římská později s přídomkem národa německého, v jejímž čele Karel ve své době stál, byla podobně imaginárním státním útvarem, jako naše dnešní Evropská unie. Politický svět by tedy nejspíš nebyl tím, s čím by Karlova mysl mohla rezonovat jako

s něčím důvěrně známým. Podobně by těžko rozuměl našemu životnímu stylu, módě, technické i společenské proměně světa. Napadá mě, že jediným prostorem, kde by se mohl cítit jako doma – ve svém světě, by mohl být kostel. Ten starobylý kolínský má dokonce stejného stavitele, jako Karlem v Praze budovaná katedrála – Petra Parléře. Nejspíš tam by se císař a král v jedné osobě utekl, kdyby byl znaven neustálou konfrontací s proměnami doby, která od základu změnila svou tvář. Zvony ve věžích kolínské katedrály odbíjejí poledne stejně, jako je odbíjely v dobách Karlových. Kříž je stejným křížem, jako tenkrát a Kristus stejným Kristem. Do moderních kostelů by Karel nejspíš nevstoupil, protože by si je s kostely neztotožnil, podobně by nerozuměl množství církví. V jeho době byla církev konfrontována s jinou duchovní tradicí jenom v podobě pravoslaví, které však bylo geograficky poměrně vzdálené, oheň reformace začal hořet až ve staletích následujících po Karlově smrti. Divil by se, že i po sedmi stech letech jsou evropské hranice podobně masivně prostupovány vyznavači proroka Mohameda, jako tomu bylo v jeho dobách, ale také by se nejspíš divil, že odpověď Evropy postrádá podobnou razanci, kterou znal ze své doby. Představuji si Karla, který se v přítmí a kontemplativním klidu gotické katedrály modlí ke stejnému Kristu, kterého znal od své mladosti

a prosí Boha, aby ho vytrhl ze světa, kterému vůbec nerozumí. Jeho zrak by spočíval na důvěrně známých symbolech a obrazech víry v Božího Syna, který zůstává stejný včera i dnes. Všechno ostatní má svou dobovou podmíněnost v duchu úsloví: všeho dočasu – Pán Bůh na věky. Časy se mění, lidé a společnost v nich také, jediné, co proudu času odolává je svědectví o Boží lásce zjevené v jeho Synu Ježíši. Svatodušní svátky jsou pro nás připomínkou, že Bůh znovu a znovu začíná své dílo v proměnlivosti lidských věků, pokaždé jinými způsoby, a přesto pořád stejně – od srdce jednoho člověka ke druhému. Biblické svědectví o jeruzalémských letnicích v čase po Ježíšově Vzkříšení je toho důkazem. Mezi mnohými národnostmi, které autor Skutků apoštolských vyjmenovává, když podává výčet poutníků, příšlých na svatá místa v Jeruzalémě, jsou také Elamité. Elam bylo území teritoriálně přiléhající k Perskému zálivu, kde byla podle dávného podání budována věž, jejíž vrchol bude v nebi. Slavná věž zmatení byla nejspíš elamským zikurratem, se kterým se Židé potkávali v dobách babylonského exilu, kdy vytržení ze svého prostředí museli svoji víru obhájit a udržet v naprosto odlišném společenském i politickém rámci. Zmatek – bábel však ustupuje Vzkříšenému. Všechno se mění, všechno vězí v čase a podléhá mu – kromě toho, který sám je Pánem času a z času, do kterého předtím ve svém Synu vstoupil, v Kristově Vzkříšení slavně vystoupil. To je svědectví, kterému rozuměli poutníci, shromáždění v Jeruzalémě ze všech končin tehdejšího světa, to je svědectví, kterému

rozuměl středověký panovník Karel IV. a je to stejné svědectví, které dnes slyšíme my a rozumíme mu: každý ve své rodné řeči. A ještě jeden důležitý poznatek v sobě svatodušní poselství ukrývá. Hovoří o něm apoštol Pavel, když v listu Římanům mluví o destruktivní povaze lidského sobectví. „Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské,“ připomíná nám apoštol pohanů. To není kritika lidské snahy po osobnostním růstu a sebezajištění, jenom vymezení se proti tomu, zacílit svůj život jenom na sebe samotného – svůj prospěch, svoje pohodlí, neschopnost vidět dál, než k horizontu vlastního já. Duch svatý vane v protisměru. Napříč tomu, co si my sami budujeme ze svých sil a podle svého přesvědčení. Začíná vanout všude tam, kde jsme schopni vystoupit ze zaběhnutých kolejí svých životních stereotypů a pohnout se směrem ke druhému člověku. Abychom toho byli schopni, musíme se opřít o víru v Božího Syna Ježíše Krista. O stejného Spasitele, kterého vyznával král a císař Karel IV., a kterého dosvědčil Petr ve svém kázání o jeruzalémských Letnicích. Pavel, další z řady Kristových svědků k tomu řekl: „Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!“

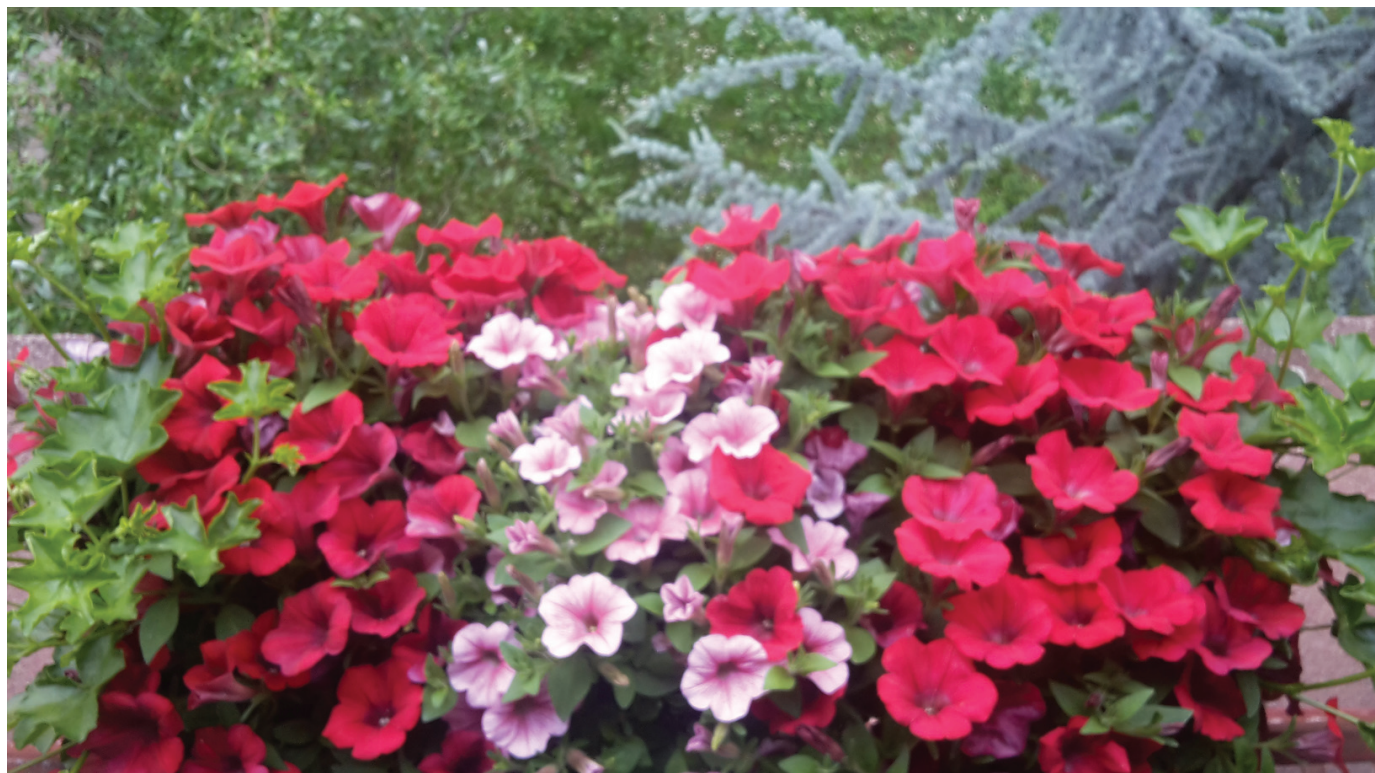
Amen

*Kázání 15. 5. 2016 na Hod Boží
svatodušní v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA ČERVEN

5. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
9. 6.	čtvrtek	19.30 hod.	Prezentace knihy Zdeněk Drozda - Kosí hnízdo a následné představení Vršovice jsou zlatý, řekl tatínek	Divadlo MANA
<p>10. 6. pátek 17-24.00 Noc kostelů 17:00 18:00 Jinak varhany? Smetana, Dvořák! Varhanní preludia, improvizace i známé skladby Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka v unikátním provedení pro tento královský nástroj. Uslyšíte část ze Smetanovy symfonické básně Vltava i Dvořákovo Largo z Novosvětské. Na varhany v Husově sboru hraje Pavel Pernica. 18:00 19:15 MANA má talent! Autorské výstupy a scénky herců středoškolského souboru Spektákl DT drama studia. Pořadem doprovázejí Zuzana Benešová, Nikol Chaloupková. 19:30 21:00 Alfréd a Josefína. Veřejná generálka. Groteskní příběh ve verších o zoufalé potřebě, hledání a nedostatku lásky. Jenže vždycky je to nějak špatně uchopeno a řetězec vzájemného ubližování se točí a nejde zastavit. Hraje skupina dospělých D-talent. Místo setkání: Vršovice. Komentované prohlídky Husova sboru Prohlídka kostela i divadelního sálu v Husově sboru, během které budou zpřístupněny i části, kam se běžně návštěvníci nepodívají. Začátky komentovaných prohlídek s průvodcem jsou v 21.30 hod. a ve 23.00 hod. Prohlídka trvá 45 až 50 minut. Sraz k prohlídkám ve vstupní části chrámu pod kůrem.</p>				
12. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
14. 6.	úterý	19.30	Pavel Janák - extravagance české architektury - komponovaný večer	Divadlo MANA
19. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
24. 6.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
25. 6.	sobota	15.30 hod.	Agapé a rozloučení s P. Stanislawem Górou, který končí své působení ve Vršovicích	kostel sv. Václava
26. 6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

dokončení ze str. 2

důležitý první krok do neznáma.

Zbyla mi jen spousta fotek a oči pro pláč, ale jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí. Nevím, kde se ve mně vzala ta síla, že jsem tu kompletní změnu v životě zvládla. Byla tu najednou obrovská vnitřní podpora snad s hůry..., kdo ví?

Přestože sama a v neznámu, byla jsem poměrně klidná a vyrovnaná, samozřejmě, je to hodnoceno s odstupem více jak čtyř roků, a tak dlouhý odstup ledacos vyretušuje. Člověk vzpomíná a zapomíná, a je to tak správně, to špatné pomalu ustupuje a vybavuje se to lepší. Nové prostředí, nová práce, noví lidé, padesát let života za sebou a rozhodování, co dál. Nebylo vše zdaleka tak ideální a zalité sluncem, není jednoduché žít s nejasnou představou, co bude za týden, nebo za měsíc.

Měla jsem v jednom obrovské štěstí, byt v Praze, byla jsem obklopena překrásnou přírodou v okolí vodní nádrže Džbán a skalami Divoké Šárky. Psal se leden a únor 2012, byly to ty nejmrazivější měsíce za posledních několik let v Praze. Zamrzlá krása zdejší přírody brala dech a příchod jara obzvlášť. Jako bych se vracela ke svým kořenům a rovnala si myšlenky a představy, co bude následovat. Inspirace jako řemen... ta nejlepší a nejpřirozenější, příroda sama. Nikdy by mě nenapadlo, že si už na Šárce opět pořídím, jako tenkrát za mlada, zase ty dva květinové truhlíky, abych mohla piplat a zalévat květinčky, co dělají radost nejen mně. Měla jsem obrovskou radost, snad i proto, že jsem v to ani ve snu nedoufala.

A už vůbec nevím, jak by se vše vyvíjelo dál, kdybych tenkrát nepoznala Karla, od té doby jsme spolu ušli více, jak čtyři roky života. Díky němu jsem poznala nejen kouzlo Prahy, Husův sbor a divadlo Mana, ale i to, že i po padesátce je život bezva. Dva poslední roky díky zdejšímu faráři Davidu Frýdlovi bydlíme v Husově sboru a žijeme nejen pracovními povinnostmi, ale

trávíme společně i dny s vámi všemi, třeba na sborové dovolené. Jsem šťastná, že sem patřím, získala jsem jiný pohled na život a mohu se podílet na zdejším budování, které David Frýdl započal. Opravdu mě velmi potěšilo, když David loni pronesl, že zdejší terasa čekala osmdesát let na Sašu, až ji osáží květinami. Je to pro mě obrovská výzva, kterou velmi ráda přijímám. Snad se mi letos podařilo přiblížit k představám, jak by se mohl osvěžit vzhled budovy. Mám velikou radost, že tahle záliba nemá nikdy konce. A TAK MÁM OPĚT TO SVÉ, a stále je co vylepšovat, plánovat a zdokonalovat. Prostě takový nekonečný příběh, ve kterém nejsem sama, zmíním i péči Simony o květiny v kostele.

Nesmírně si vážím podpory Davida, který mi vychází vstříc všemi směry. Nejlepší na tom je, když si všimnou i ostatní. Evička pokaždé pochválí muškáty v sakristii. Adélka bude mít možnost pozorovat rostoucí převisy surfinií na západní terase. Stromečky a barvitě trvalky na severní terase jsou celoroční zelenou mašlí tohoto kostela a ráda bych, aby všechna ta kvetoucí krása postupně rozrůstala a přinášela radost i do vašich srdcí, je to nádherná tvůrčí práce a zároveň moje poděkováním vám všem.

Jsem mezi vámi, lidičky, opravdu ráda a našla jsem tu spoustu odpovědí na otázky, které mě provázely životem a na další, které přibydou, si dozajista díky společenství tohoto sboru odpovím.

Děkuji, Vaše

Saša Kodešová

Že je pravda, co Saša píše, dokládá tento výkres projektanta Karla Truksy z roku 1929. Terasa nad prodejní pobočkou Vršovické záložny je podle představy architekta osázena květenou, z pravé strany přilehá budově vzrostlý strom, pod ním pán venčí pejska... Skutečnost až v roce 2016. Církev pracuje s věčností. Sašo, děkujeme! -df-

PREMÍTÁNÍ O ŽIVOTĚ V CÍRKVI

Od konání výročního shromáždění naší náboženské obce, na kterém nám bratr farář přednesl ucelený přehled o dění v církvi, přemýšlím o tom, co jsme se dověděli. Nebyl to výčet všech aktivit, ale i toho, jak je náš církevní život veden. A kam? K duchovní náplni našich občanských životů, k životu s Kristem. Musíme našemu bratru faráři za vedení udělit absolutorium.

Pěkně bylo podáno, co všechno jsme jako celek vykonali, ale i zamyšlení pro každého z nás, jak jsme k tomu přispěli. Pravděpodobně zjistíme, že málo. Tedy vyplývá z toho úkol, že se musíme více snažit. Především si musíme uvědomit, jaké hodnoty jsou pro nás určující a co děláme pro to, abychom podle nich žili. Už samo to je obtížné, ale pořád jde jen o naše soukromé myšlení a konání. Ale co požadavek sdílet své poznatky s druhými?

Dlouho jsem sama sebe upokojovala, že „já na to nejsem“. Neumím sdílet svůj duchovní život s někým, kdo mi není jako člověk dostatečně blízký. Nemám k tomu dar. Ale je to nejen potřebné, je to i moje povinnost. Jak na to?

Zkusila jsem to s lidmi mimo církev, kteří se mi svěřili se svými starostmi. Začala jsem velice jednoduše. Řekla jsem, že se za ně pomodlím. Nikdo to nepřijal s úsměškem, ale poděkovali mi, a bylo na nich vidět potěšení nad mou účastí. Rozhodla jsem se nabídnout některému z těch jednotlivců svůj čas, bude-li si chtít popovídat. Ne, že bych se cítila určená k rozdávání rad, ale vím, že starost, o kterou se podělím, je poloviční. Tak jsem to zkusila a má nabídka byla přijata. Uvidím, jak pořídím dále...

Letošní rok je věnován sedmistému výročí narození Karla IV. a je bohatě naplněn konáním různých oslav. Také článků, pojednání a vzpomínek na život a dílo tohoto „největšího Čecha“ je skutečně mnoho, až se možná zdá, že už je „překarlováno“. Ale sedmisté narozeniny, to přeci není jenom tak. Všichni máme být Karlu IV. za co vděční. Zejména za to, že si naši zem zamiloval, že ho neodradil tehdejší hospodářský a politický stav země, že tu zůstal a všechno svoje úsilí věnoval tomu, aby zemi zkonsoolidoval, stabilizoval a nastartoval její růst. Co všechno založil, postavil, vyjednal v Praze i mimo ni, to je úžasný odkaz národu. Nikdo jeho formátu tady nikdy nebyl a není. Traduje se o něm, že byl zbožný. Ano, byl! Takový stav ale nikomu není dán do vínku samozřejmě. K tomu se musí každý během svého života propracovat. Svými prožitky jsme vedeni k tomu přemýšlet i o věcech vyšších, než jen o zajištění každodenní existence. To nás dovede k přemýšlení o Bohu. K tomu dojde každý z nás. Čtením, učením, nasloucháním a získáváním zkušeností si vytvoříme svůj názor na svět. Já jsem si jej shrnula do hesla: „Nenaříkejme, že něco nemáme, ale radujme se z toho, co máme. Máme Boha – máme všechno. Budiž jméno Páně pochváleno!“

Milada Janatová

VZTAH K IZRAELI - PROKLETÍ A POŽEHNÁNÍ

Když se Bůh rozhodl, že vytvoří z potomků Abrahamových svůj vyvolený národ, věděl, že tím velice popudí svého nepřítele, a že ten se bude snažit vyvolenému národu všemožně škodit. Proto Bůh Abrahamovi zároveň se zaslíbením sdělil, že ho bude zvláštním způsobem chránit. V Genesis 12,1-3 čteme: Hospodin řekl Abramovi: Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. A učiním tě velkým národem, požehnám tě a tvé jméno učiním velkým, a buď požehnáním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, a na toho, kdo tě proklíná, uvedu prokletí. V tobě budou požehnány všechny čeledi země. Ve svém článku se budu zabývat především oním požehnáním a prokletím.

Hospodin o sobě říká, že je „Bůh silný, skrývající se“ (Izajáš 45,15). Přirozený a nadpřirozený svět existují paralelně, lze mezi nimi přecházet, ale pokud se rozhodneme žít pouze ve světě přirozeném, nemusíme ten nadpřirozený vůbec vnímat. A přece je jedno místo, kde je existence nadpřirozena takřka hmatatelná. Připomíná mi to skálu, která za odlivu vystupuje z moře a upozorňuje, že pod mořskou hladinou je celý horský hřeben. Chci tím říci, že pozorujeme-li Izrael v průběhu dějin, lze jen těžko pochybovat, že ona slova, řečená před mnoha tisíci lety Abrahamovi, se naplnila – a naplňují.

To, co jsem v předchozích odstavcích napsal, bych mohl napsat stejně dobře před deseti či dvaceti lety. A někdo jiný by to mohl napsat před sto lety, a bylo by to stejně pravda. Jenže tato dávná pravda se neustále aktualizuje. A v současné době se aktualizuje způsobem, který není pro Evropu vůbec dobrý.

Jak tedy Bůh ohradil Izrael před jeho nepřáteli? Žehná těm, kdo Izraeli žehnají, a kletby, vyslovené proti Izraeli, obrací na ty, kdo je vyslovují.

Myslím, že to je dobře patrné každému nezaujatému čtenáři. Proklínání Arabů a jiných národů Blízkého východu se obrací proti nim. Okolní národy chtěly od vzniku státu Izrael tento národ zničit, ale jejich snahy se obrátily proti nim. Po dlouhou dobu se tvrdilo, že až se vyřeší „problém Blízkého východu“, tj. problém s Izraelem, zavládne v této oblasti mír. Posledních pět let myslím dostatečně jasně dokládá, jaká to byla hloupost. Izrael je i nadále ostrůvkem demokracie, právního státu, prosperity a stability uprostřed narůstajícího chaosu a zmaru.

Statisíce lidí z této oblasti proudí do Evropy, aby unikly chudobě. Odborníci upozorňují, že probíhající klimatické změny povedou ke katastrofálnímu nedostatku vody v celé oblasti Blízkého východu.

A co Izrael? Po letech snah se mu podařilo uvést v život technologii finančně dostupného odsolování mořské vody, která mu umožňuje přežít i důsledky klimatických změn. Celý Izrael se z pouště postupně mění v kvetoucí zahradu. To vše by bylo možné i v okolních státech – v Libanonu, Sýrii, Egyptě, Jordánsku i Saudské Arábii. A kdyby tyto státy spolupracovaly, šlo by to ještě rychleji. Takto Izrael alespoň nechává více vody z Genezaretského jezera Palestinské samosprávě.

Jaká je ovšem reakce arabského světa na vstřícné kroky Izraele? Stále jen větší nenávist, pro-

klínání, které se obrací proti těm, kdo proklínají.

Když jsem o tom přemýšlel, vzpomněl jsem si na krutého krajského církevního tajemníka Jonáše, který v osmdesátých letech působil v Hradci Králové. Jednomu knězi prý řekl: „Víte, na co vy křesťané dojedete? Na lásku. To je vaše slabost. S láskou nemůžete ve světě obstát.“ A co mu ten kněz odpověděl? „A víte, na co dojedete vy komunisté? Na nenávist. Možná nás všechny pozavíráte, ale ta nenávist vám zůstane. A postaví vás proti sobě.“

První německý kancléř Konrad Adenauer usiloval od samotného vzniku Německé spolkové republiky o přátelství s Izraelem. Izraelci byli zpočátku nedůvěřiví, ale když viděli, že to Adenauer myslí se svými omluvami vážně, navázali s Německem přátelské vztahy. Nepřekvapuje mě, že Německo začalo po několika letech zakoušet svůj hospodářský zázrak.

Francouzský president de Gaulle se postavil proti Izraeli roku 1967. Uvalil embargo na do-dávky zbraní Izraeli, když se bránil obrovské přesile okolních států, které mu vyhlásily válku. Možná se v té době v duchovní oblasti rozhodlo, že Francie bude upadat. V oné době se ještě mohla poměřovat s Německem, neměla-li dokonce navrch. Možná se v té době rozhodlo, že nenávist, na jejíž stranu se tehdy nepřímo postavila, jednou zasáhne ji samotnou v podobě teroristických útoků.

Skandinávské státy vesměs zachránily své židy před hitlerovským Německem. Známa je noč-ní akce z roku 1943, kdy Dánové dopravili několik tisíc Židů přes průliv Oresund do Švéd-ska. Věřím, že jejich poválečná prosperita byla Boží odpovědí na to, že byli pro Židy požeh-náním.

Doba se ale změnila. Antisemitismus je v Evropě opět na vzestupu. Dvojí metr, kterým se měří Izraeli a jiným blízkovýchodním státům, je hanebný, hanebný, hanebný. Mnozí politici či publicisté tento dvojí metr ani neskrývají a zdůvodňují ho tím, že Izrael patří do našeho civilizačního okruhu, a proto ho musíme posuzovat jinak. Tisíce, desetitisíce, ba statisíce muslimských migrantů budou vykonávat velký tlak na evropské vlády, aby se postavily proti Izraeli. Hrozí, že Evropa tím na sebe uvede vážné prokletí. Švédsko, pěstující již dlouho křiklavě protiizraelskou politiku, se mění z kvetoucí země s nízkou kriminalitou v zemi, v níž je stále více chaosu a no-go zón, kde už švédské zákony neplatí. Turecko, dlouholetý spojenec Izraele, svou vstřícnou politiku radikálně změnilo. Úpadek občanských a politických svobod je v Turecku prudký a všem patrný. A právě tomuto Turecku se někteří evropští politici snaží vydat na milost či nemilost. Pokud k tomu dojde, nepovede se dobře ani Evropě, ani Turec-ku. Netvrdím, že v Izraeli se neděje nic, co by zasloužilo kritiku. Konkrétní izraelská vláda jistě není totožná se společenstvím Izraele, které je v podstatě duchovní veličinou. Rovněž uznávám, že německý hospodářský zázrak z padesátých a šedesátých let minulého století, stejně jako úpadek Francie, mohou mít i zcela jiná vysvětlení. Prokletí a požehnání nejsou ani zdaleka jediné faktory, které jsou ve hře. Přesto prosím čtenáře, aby se nad nimi alespoň zamyslel. Není na tom prokletí a požehnání přece jenom něco? A pokud ano, zkusme být těmi žehnajícími a nikoli zlořečícími. Povede se nám pak lépe.

Daniel Drápal

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

David Frýdl (1974) – farář

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Miroslava Pražáková (1942)

Helena Zezulková (1954)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 27. 5. 2016

Jednání RS bylo zahájeno společným zpěvem písní 101, 165 a modlitbami členů RS. Aktuální stav účtů ke dni 27. 5. 2016: Banka: 12.123,46 Kč, pokladna: 2.634,00 Kč RS bere na vědomí.

Rekonstrukce bytů č. 4 a č. 5: Bratr farář informoval RS o dokončení rekonstrukce bytu č. 4 a předpokládaném termínu předání bytu stavební firmou do konce května 2016. RS bere na vědomí. RS souhlasí s ukončením nájmu bytu č. 5 stávajícím nájemcům k 31. 5. 2016. RS byla bratrem farářem seznámena s předpokládaným průběhem rekonstrukce bytu č. 5 a jeho spojením s částí bytu č. 4, které by mělo být dokončeno v průběhu července 2016. Propojení původních dvou pokojů bytu č. 4 s bytem č. 5 bude nově započato 1. 6. 2016. RS dále stanovila nájemné bytu č. 4 (nyní o výměře 1+kk) na 7.500 Kč + 2.000 Kč za služby s vyúčtováním.

RS odsouhlasila navýšení půjčky na rekonstrukce od Pražské diecéze z 800.000 Kč na 1.200.000 Kč. RS byla seznámena s rozhodnutím pražské diecézní rady o poskytnutí této půjčky pro NO Praha-Vršovice.

RS byla informována bratrem farářem o ukončení aktualizaci napadených souborů databáze farního úřadu. Byl aktualizován zálohovací program a nově bylo zavedeno každodenní zálohování souboru na cloud externí firmy.

Bratr farář informoval RS o opravě poškozeného solárního systému na střeše Husova sboru. Solární systém byl naplněn topnou kapalinou a opětovně zprovozněn do všech bytů Husova sboru.

Noc kostelů 2016

Husův sbor ve Vršovicích se zapojí do Noci kostelů, která proběhne 10. 6. 2016. Program bude započat v 17:00 hod varhanním koncertem Pavla Pernici. V průběhu večera proběhnou komentované prohlídky kostela a pásmo divadelních vystoupení.

Bratr farář informoval o podání žádosti na grant od Městské části Prahy 10 na pořízení neonového nápisu nad vstupem do Divadla Mana.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 10 Kč.